

АЛЕКСАНДЪР ПУШКИН СЕЛО

Превод от руски: Иван Добрев, —

chitanka.info

СЕЛО^[0]

*Приветствувам те днес, о мой пустинен кът,
приют за бянове и творческа забрава,
де дните ми безкрай в поток незрим текат,
де всичко чудно вдъхновява.*

*Аз твой съм: замених порочен царски двор,
разкошни пиршества, забави за глупците
със тъмните гори, със полския простор,
със твойта тишина, другарка на мечтите.*

*Обичам аз градината, лесът
с цветята, с дивната прохлада,
с уханните купи засмяната ливада,
де ручей безспир из храстите шумят.*

*Навсякъде пред мен: картини все безбурни:
почиват кротко двете езера лазурни,
понякога белей там лодка на рибар;
зад тях пък хълмове и ниви набраздени,
далеко хижи разпилени,*

*по влажни брегове стада повел овчар,
крилати мелници, от вятъра люлени,
навред следи на труд и щедър дар.*

*Разбил на суети оковите ръждиви,
блаженство в истината жадно диря аз,
тук волен уча се да тача трон и власт
и да не слушам ропот на тълпите диви.*

*Да срещам със сърце свенливата молба,
студен към празната съдба
на тъп злодей в могъщество неправо.
Вековни мъдреци, аз тук говоря с вас!*

Във самотата величава
аз слушам бодрия ви глас:
той мрачна леност в миг пилее,
към труд и мене пламени
и творческата мисъл зрее
в душевните ми глъбини.

Но мисъл страшна тук от скръб ме не опазва
сред тези ниви и простор
приятел на човека с болка забелязва
навред невежество и гибелен позор.

Нечуло на народа стона,
избрано да мори нещастния народ,
болярство диво тук без срам, против закона,
е присвоило с бич насилствен всеки плод,
земята и труда на беден земеделец.

Превити над плуга от тъмни тъмноти,
тук роби влачат се по пресните бразди
на безсърдечния владелец.

До гроба всички тук понасят черен гнет,
с надежди и мечти момата не живее.

Девойки тук цъфтят навред
за любовта развратна на злодея.

На старите бащи надеждните чеда,
левенти синове, другари на труда,
отиват да множат на силните велможи
ратайските тълпи в селото и града.

О, моят глас защо сърцата не тревожи?
Защо във мойта гръд гори безплоден жар
и не владее аз витийство — страшен дар?

Приятели, кога ще видя аз народа
от робството спасен по даден царски знак?
Кога на просветена свобода под свода
ще зазори зора с прекрасния си зрак?

[0] Част от стихотворението, която завършва със стиха „в душевните ми глъбини“, е напечатана от Пушкин под надслов

„Уединение“ в избраните му стихотворения, 1826 г. Изцяло стихотворението е било разпространено само в преписи. Главната идея — това е отменяването на крепостното право, нещо, което дълбоко обединявало Пушкин с декабристите. Чрез княз Василчиков тези стихове попаднали в ръцете на Александър I. По това време той все още поощрявал разните проекти за реформи, включително и конституционни; по повод прочетеното царят заповядал „да благодарят на Пушкин за добрите чувства“, които внушава стихотворението му. С това инцидентът около „тайно разпространяваните стихове“ на Пушкин бил изчерпан. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.